

бѣ решилъ да се отмори, да забрави за какъсо време своитѣ безбройни тежки грижи, все пакъ той не можеше да остане съвсемъ чуждъ къмъ далечния, глухъ подземень тътнежъ на подготовката за страшната брань.

Презъ 1213 година западниятъ християнски свѣтъ кипѣше въ военни приготовления. Положението на всички народи бѣ станало непоносимо. Всѣки имаше по нѣкоя верига да разкъса, или дълголѣтенъ блѣнъ да изпълни, или чуждоземенъ натрапникъ да изгони, или пѣтеката на нови посоки да издири. Филипъ Августъ, кралятъ на Франция желяеше да изгони англичанитѣ отъ своитѣ земи. Фландърскиятъ графъ Фердинандъ, прекомѣрно забогатѣлъ, прекомѣрно възгордѣнъ, желяеше съ помощта на англичанитѣ да се освободи отъ васалството си къмъ френския краль и да отмѣсти за грабежа и разрушенията, които предната година фрѣзитѣ бѣха направили въ земитѣ му. Дватамата нови съперници за алеманския престолъ, Отонъ и Фридрихъ, трѣбваше най-сетне да разрешатъ съ орѣжие въ рѣжка своя споръ. Градоветѣ на Ломбардия и Генуезцитѣ бѣха на страната на Отонъ. А Пиза, Монферато и Есте, защищаваха Фридрихъ. Бургундскиятъ херцогъ, Гуалтиеръ дьо Сенъ Полъ, херцогътъ на Лотарингия, Баварскиятъ херцогъ, графъ Салисбури, графъ фонъ Теленбургъ, и Лимбургскиятъ херцогъ бѣха съ Иоанъ Безземни и Отонъ. И въ сѣдбовната битка, която се готвѣше, Анри имаше близки и отъ дветѣ страни. Съпругътъ на братаницата му Жана — на страната на Отонъ и Иоанъ Безземни. Съпругътъ на сестра му Иоланта — Пиеръ дьо Куртене и д'Оксеръ, бѣ на страната на Франция. Ала екътъ на трескавитѣ въорѣжения въ далечнитѣ земи край северното море, едвали му причиняваше толкова грижи колкото сѣдбата на собствена му държава. И край южното море се подготвяше решителна брань.

Борилъ искаше да си върне отъ сѣрбитѣ завзетитѣ области. Предъ свършенитѣ нѣща, Михаилъ Епиротски не обичаше да се противи. Борилъ и Анри бѣха съюзници. Тогава нему не оставаше друго, освенъ да се присъедини къмъ тѣхния походъ противъ Сѣрбия. Защото и отъ този